

Plante og heller ikke et eneste Dyr, men i Forhold til Overfladen og i Særdeleshed i Forhold til Rummassen er der Ørken ude i Oceanerne. Slet saa galt er det naturligvis ikke paa de lavere Omraader, hvortil Nordsøen og Østersøen og vore andre Vande maa regnes, men det er dog saadan, at langt fra Land er der ogsaa i disse mindre Vande praktisk talt ørkenagtigt, saa at man med fuld Ret kan sige, at det, der fanges der af Fisk og andre nyttige Havdyr, kan sammenlignes med Gevinster i Lotteriet. Dertil kommer, at det, der findes ude paa de store Dybder selv i disse Have, er ernæret direkte eller med Mellemlid fra Urnæringen inde ved Kysten. Den anden Del af Urnæringen, de svævende Organismer, Svævet, som man har kaldt det, spiller en underordnet Rolle i Forhold til den Betydning, som Næringsplanterne inde ved Kysten har. Jeg vil dog ikke heraf have draget den Slutning, at man ikke skal fiske ude i det aabne Vand. Det er en Misforstaaelse. Man skal selvfølgelig udvikle det Fiskeri af al Magt med de Midler, der staaar til Raadighed, men der er et, man i denne Sammenhæng ikke maa se bort fra, og det er, at ude i de aabne Vande er det Naturen, der sætter Grænsen for, hvad vi kan vinde. Mere end en Brøkdel af den forhaandenværende Mængde Dyr faar vi ikke op, selv med Anvendelsen af den yderste Energi og det største tekniske Snille. Ja, det er endog muligt, at man ude paa de aabne Vande ved en meget vidtgaaende Fiskebedrift kan drive Rovdrift, saa at Nettoudbyttet efterhaanden aftager stærkt.

Inde ved Kysten forholder det sig i Virkeligheden helt anderledes. Der leverer Havplantebestanden Hovedgrundlaget for de nyttige Havdyrs Ernæring. Men dertil kommer en anden Ting af overordentlig stor Betydning, nemlig at inde i Nærheden af Land er der Mulighed for, at Mennesket kan gribe ind, at Mennesket kan udnytte Naturens Ejendommeligheder og tvinge den til at yde mere, end den gør, naar den er fuldstændig overladt til sig selv. Et saadant Indgreb fra Menneskets Side er der i alt Fald foreløbig neppe Mulighed for paa de egentlig aabne Have. Det kan foregaa inde ved Kysten, og det er navnlig derfor, jeg foreløbig tror paa, at vi der har de store Muligheder. Og jeg maa sige, at det forbavser mig noget, at hele denne Tankegang møder Modstand i et saa udpræget Landbrugsland som Danmark, for hele Tanken er i Grunden ikke andet end at overføre de Be-

tragtninger, der gælder for Landjorden, til Virksomheden ude paa Vandet. Og da det spiller en Rolle for Dokumentationen af mine Synsmaader, skal jeg tilde mig at vise det høje Ting, hvilken uhyre Betydning det har, naar man paa Landjorden begynder at gribe ind i Naturens Husholdning og tvinge Jorden til at give baade flere og værdifuldere Planter, end den giver, naar den er overladt til sig selv, for der er i Virkeligheden her en fuldkommen Analogi med Vilkaarene for Fiskeriet.

Hvor Mennesker er henvist til umiddelbart at leve af, hvad Naturen selv frembringer paa det tørre Land, det vil sige, hvor de lever af Jagt, kan der gennemsnitlig kun ernæres 1 à 2 Personer paa hver Kvadratmil. Allerede saa snart en Befolkning er gaaet over fra Jagt til Nomadebrug som f. Eks. Mongolerne eller Beduinstammerne, kan der paa Landjorden ernæres mange flere Mennesker, gennemsnitlig indtil 100 pr. Kvadratmil, og Grunden er den ligefremme, at Nomaden har sine Dyr hos sig, beskytter dem og ikke først skal ud at fange dem, saaledes som Jægeren skal, naar han skal have nogle Dyr. Men i endnu langt højere Grad vokser Mulighederne med Hensyn til Livsopholdet, saa snart Menneskene gaar over til Landbruget, fordi de derved ikke alene tvinger Jorden til at yde mere Plantevækst, end den gør af sig selv, men ogsaa er i Stand til at vrage og faa den til at give Planter, der er bedre end dem, den umiddelbart selv yder. Og medens man kan finde Steder, hvor Jagten daarlig nok kan ernære 1 Person gennemsnitlig paa hver Kvadratmil, kan der allerede, hvor man driver et saa primitivt Landbrug som hos Malajerne, ernæres 300 gennemsnitlig paa hver Kvadratmil, og hvor man forstaaer sig meget paa Landbrug som i de østasiatiske Kultursamfund, kan der ernæres 22,000 Personer gennemsnitlig paa hvert Kvadratmil.

Det er denne Tankegang, jeg beder det høje Tings ærede Medlemmer gøre sig fortrolig med og overføre paa Fiskeriet. Der er af Hr. Bøving-Petersen skabt et interessant Slagord med Hensyn til dette Spørgsmaal, han siger: Det, det gælder om, er „at drive Agerbrug til Søs“. Det er Sagen truffet lige i Centrum. Det, det gælder om, er paa Havet og i de ferske Vande at realisere det samme, som Menneskeheden har realiseret gennem Aarhundreder, idet den har hævet sig fra Jagtens primitive Ernæringsform til det højt